

Arrest

nr. 63 026 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 24 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Wat betreft de aangehaalde elementen, (zijnde dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, er familie van hem in België zou verblijven, een realtie zou onderhouden met mevrouw E. L. (...)), dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren:

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe en belofte tot tewerkstelling. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 5 jaar in België zou verblijven, Nederlandse les heeft gevolgd, werkwilg is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het argument dat betrokkene familieleden zou hebben die in België verblijven: betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw E. L. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Marokko en zijn verblijf in

België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het criterium andere prangende humanitaire situatie.”

Op 14 februari 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 24.11.2010,

wordt aan E., M.. (...) (M)

geboren te (...), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 13 maart 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

• Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing geen motivering vermeldt aangaande de namens verzoekende partij ingeroepen humanitaire regularisatie.

Dat evenwel zowel in het typeformulier regularisatieaanvraag als in de toelichtende nota, mijn verzoeker zich heeft gebaseerd op de prangende humanitaire situatie.

Dat hij op het ogenblik van het indienen van een regularisatieaanvraag gedurende vier jaar / een relatie had met mevrouw E. L. (...).

Dat bij het verzoekschrift stukken werden gevoegd ten bewijze van de relatie met mevrouw L. (...), welke een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling is.

Dat mijn verzoeker heeft doen gelden dat hij strikt genomen niet onder de toepassing valt van punt 2.8.A van de instructie aangezien hij voorafgaand aan 18 maart 2008 geen wettig verblijf had nog een ernstige poging heeft ondernomen wettig verblijf te bekomen.

Dat hij evenwel aan de tijdsvoorwaarde voldoet en daarenboven reeds gedurende meer dan vier jaar, thans zes jaar, een relatie heeft met een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling.

Dat dit een humanitaire situatie uitmaakt in hoofde van verzoekende partij.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel geen beslissing neemt ten aanzien van de door mijn verzoeker ingeroepen prangende humanitaire situatie.

Dat wel een motivering wordt opgenomen aangaande de toepassingsvoorwaarden 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 doch geenszins met de ingeroepen humanitaire situatie.

Dat de motivering van de beslissing juist, pertinent en volledig dient te zijn bij gebreke waaraan zij niet voldoet aan de vereisten van de materiële motiveringsverplichting.

Dat in deze duidelijk is dat de motivering onjuist is, minstens onvolledig daar waar de door verzoeker ingeroepen middelen niet worden beantwoord.

Dat dit, zo het geen schending zou uitmaken van de materiële motiveringsverplichting, minstens de schending is van hét zorgvuldigheidsbeginsel

Dat van de overheid mag worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze alle door verzoekende partij ingeroepen middelen onderzoekt en beantwoordt zodat verzoekende partij weet om welke redenen de bestreden beslissing werd genomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook de materiële motiveringsverplichting schendt, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker meent dat de beslissing geen motivering vermeldt aangaande de ingeroepen humanitaire situatie. Hij wijst hierbij op zijn relatie van vier jaar met mevrouw L. (...). Hij voegt toe dat hij strikt genomen niet valt onder de toepassing van criterium 2.8.A, doch meent te vallen onder een humanitaire situatie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar deze in een soepelere regeling voorzien dan wat voordien werd toegepast bij het beoordelen van de gegrondheidselementen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is in het kader van de instructies dat de aanvraag behandeld werd. Derhalve kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn bewering als zou de aanvraag niet gemotiveerd zijn met betrekking tot de humanitaire situatie.

Meer nog, de beslissing gaat in op verzoekers relatie met mevrouw L. (...) en luidt dienaangaande als volgt: “(...) Wat betreft de realite die betrokkene onderhoudt met Mevrouw E.L. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. (...)”

Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat artikel 9bis de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een zeer ruime discretionaire bevoegdheid toekent betreffende de elementen van de gegrondheidsfase. Bovendien komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe een opportuniteitsonderzoek te verrichten, waartoe hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet bevoegd is.

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 27 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende de verzoekende partij op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. In haar aanvraag beriep ze zich uitdrukkelijk op de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op criterium 2.8.A en criterium 2.8.B en kruiste ze "*andere prangende humanitaire situaties*" aan. Aan dit formulier voegde de verzoekende partij een "*toelichtende nota*" toe. In deze nota zette de verzoekende partij onder meer uiteen dat zij zich naast criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 ook wil beroepen op de omstandigheid dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hiervoor verwijst de verzoekende partij onder andere naar haar relatie met E.L. Op dit element van de aanvraag wordt in de bestreden beslissing als volgt geantwoord: "*Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw E. L. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.*"

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet geen regularisatie in het kader van een duurzame relatie betreft. Het is geen gunstmaatregel zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar het houdt een recht op gezinshereniging in voor vreemdelingen die aan de wettelijke voorwaarden voldoen. Voorts heeft de verzoekende partij geen beroep gedaan op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar heeft ze haar relatie ingeroepen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In haar aanvraag heeft de verzoekende partij duidelijk aangegeven dat zij haar relatie met E.L. kwalificeert als een andere prangende humanitaire grond. Er is geen wetsartikel dat de verzoekende partij verbiedt om een relatie met een legaal in België verblijvende vreemdeling in te roepen als element ten gronde in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij in casu gedaan heeft. Bijgevolg diende de verwerende partij de relatie van de verzoekende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Door te stellen dat "*om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980*" heeft de verzoekende partij nagelaten de relatie van de verzoekende partij te beoordelen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan. In die mate is dit onderdeel van het middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

Aangezien de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die werd genomen "*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid 24.11.2010*" het gevolg is van de eerste bestreden beslissing wordt ook de tweede bestreden beslissing vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van 24 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN